

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 78.

Fjerde Session.

26de Møde.

Tirsdagen d. 23. November.

(Forts.)

Casse (fortsat): Den ærede Forslagsstiller har imidlertid anført 2 Grunde, hvorfor han mener, at der dog er Anledning til at lade en Lov, som den af ham foreslaaede, udkomme; den ene er, at nogle Godseiere have betydet deres Fæstere, at de forstaae Loven saaledes, at de vilde lade sætte under Tiltale enhver anden end Jordbrugeren, som fandtes at udøve Jagtret paa den ham til Brug overladte Jord; men at nogle Godseiere kunne lade sig det falde ind at komme til deres Fæstebønder med en Tilfændegivelse om deres urigtige Forstaaelse af Loven, kan dog ikke være nogen Dpfordring for Legislaturen til at skrive ind med en Lov, for at vise dem, at deres Forklaring er urigtig. Vilde man saaledes i vrangne Fortolkninger fra privat Mand's Side finde en Nødvendighed for at lade en Lov udkomme, saa vilde vistnok Regjeringen og Rigsdagen komme til en særdeles besynderlig og vistnok uoverkommelig lovgivende Virksomhed. Jeg troer, at saadanne uheldige Fortolkere skulde have deres Belæring ikke igjennem Lovgivningen men igjennem Domstolene. Den anden Grund er den Grindring, hvormed den ærede Forslagsstiller rimeligviis vil møde den sidste Bemærkning fra min Side; han vil sikkert gjentage, hvad han sagde i sit tidligere Foredrag: Domstolene have givet den af nogle Godseiere antagne ubeføiede Forklaring Medhold; han har i denne Henseende anført, at en ved Antvort-Skov Virks Politteret assagt Dom har hyllet den Mening. Jeg har fra Antvort-Skov Virkecontoir requireret og modtaget en Udskrift af den paaberaabte Dom,

men jeg tør med fuldkommen Sikkerhed paastaae, at den Dom, som den ærede Forslagsstiller saaledes har udhævet til Støtte for, at en ny Lov burde udkomme, aldeles ikke afgjør hverken det Ene eller det Andet i Henseende til den Fortolkning, hvorom der kunde være Spørgsmaal med Hensyn til de nævnte Paragrapher; jeg siger, at den, efter min fulde Dyerbevlisning, ikke afgjør hverken det Ene eller det Andet i Henseende til Fortolkningen af de omhandlede Paragrapher; skulde den synes at antyde Noget med Hensyn til dem, saa antyder den, at Jordbrugerne ere berettigede til, ikke blot i egen Person, at udøve den paagjældende Ret. Dommen omtaler slet ikke den Ret, som § 13 hjemler, altsaa ikke Rettigheden til i visse Tilfælde, hvor der er foregaaet Dpfordring til Jorddrotten om at skaffe Fred for Bildtet, da at jage og sælve Kron- og Daavildt. Det Tilfælde, der var Gjenstand for Afgjørelse under den paakjendte Sag, Factum, var, at en i Skovsøe hjemmehørende Mand blev antruffen i Følge med sin Fader, Fæstegaardmand i Hundertoste, paa dennes Grund (Hør!) bærende en Bøsse, hvilken han angav, at han kun bar for sin Fader, som havde til Hensigt at skyde en skadelig Fugl, en Høg. Han blev ved den omhandlede Dom dømt en Mulet af 4 Rbd., men hvad jeg vel tør bede Thinget at henvende Opmærksomheden paa, er, at han ikke blev dømt, fordi det antoges, at han vilde have iværksat det, som hans Fader kunde have været berettiget til at iværksætte, men han blev dømt, fordi Underdommeren statuerede, at der skuldes en Elusion derunder, og at han havde istunde at udøve ulovlig Jagt. Altsaa er han kun dømt, fordi han forudsattes at ville udøve uberettiget Jagt, men ikke fordi han muligen kunde have istunde at udøve den